

Dům
tajemných
stínů

Darcy Coates

DŮM TAJEMNÝCH STÍNŮ

HOUSE OF SHADOWS & HOUSE OF SECRETS

Copyright © Darcy Coates 2020

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2022

Cover © Sabina Chalupová, 2022

Illustrations © Andrea Krajičková, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-0749-2 (pdf)

DŮM TAJEMNÝCH STÍNŮ

DARCY COATES

DŮM STÍNŮ

KAPITOLA PRVNÍ: Cizinec

Sophie se nedokázala přestat dívat na vysokého černo-
vlasého muže.

Opera skončila před chvílí a foyer divadla se zaplnilo
těmi nejelegantnějšími lidmi, jaké kdy viděla. Kamkoli
obrátila oči, viděla něco nového. Ve světle svíček se třpytily
hedvábné, šifonové a krajkové šaty. Dekadentní pokrývky
hlavy ozdobené květinami a peřím se pohupovaly, jak se
dámy prodíraly davem. Všude kolem ní zněla kakofonie
rozesmátých hlasů a dychtivého hovorů. A přesto v rušném
sále Sophiinu pozornost poutala jediná osoba.

Převyšoval téměř o hlavu své společníky, kteří ho obklo-
povali, a jeho protáhlý bledý obličej výrazně kontrastoval
s očima tak tmavými, že by mohly být černé. Vypadal, jako
by vystoupil z nějakého chladnějšího a ponuřejšího světa.
Pokud se mu opera líbila, nedával to na sobě znát. Sophie
si pomyslela, že určitě něco hledá. Stál u paty schodiště,
pohledem přejížděl po davu lidí a jeho neklidné oči pře-
skakovaly z jednoho hosta oděného v hedvábí na druhého,
dokud se nezastavily na Sophii a jejím strýci.

Sophie odvrátila pohled a tváře jí zahořely rozpaky. *Viděl, jak na něj zíráš? Měla by sis dávat větší pozor!*

Její strýc Phillip, který se před chvílí zastavil, aby pozdravil přítele, zamával svému společníkovi a otočil se k Sophii. „Tak jak se ti to představení líbilo?“

Ptal se už potřetí, ale Sophie odpověděla se stejným nadšením jako poprvé. „Bylo to nádherné! Prožila jsem překrásný večer. Děkuji.“

Strýc vypjal mohutnou hrud a rozzářil se. Sophie měla jeho návštěvy ráda. Byl to laskavý a štedrý muž, který ji a její sourozence s radostí rozmazloval, kdykoli mohl. Opera se pro ni stala vzácným potěšením, protože její vlastní otec raději trávil večery doma a matka zemřela krátce po Sophiině uvedení do společnosti.

Strýc se chystal říct něco dalšího, ale zvedl oči k někomu za Sophiiným ramenem a pod knírem se mu objevil široký úsměv. „Pane Argentone, nečekal jsem, že vás tu uvidím! Jak se vám líbilo představení?“

Sophie instinktivně vycítila, koho strýc oslovuje, ještě předtím, než se otočila. Nad nimi se tyčil onen vysoký, uhrančivý muž. Zblízka se jeho tváře zdály mírně propadlé a oči měl tak tmavé, že ladily se smolně černými vlasy. Sophie se snažila odhadnout jeho věk. Domnívala se, že mu do třicítky jistě moc nezbyvá.

Muž naklonil hlavu k Sophiiu strýci a hlasem jasným a chladným jako zimní vzduch odpověděl: „Velmi, děkuji vám, pane.“

„Výborně, výborně. Představení bylo vskutku vynikající!“ Strýc si roztržitě poklepal na kapesní hodinky a oba své společníky obdařil širokým úsměvem. „Už jste se seznámil s mou neteří, slečnou Hemlockovou?“

Oči pana Argentona se obrátily k Sophii. Dívali se na sebe, pak na zlomek vteřiny stočil pohled k jejím vlasům a znovu se vrátil k jejímu obličejí. „Obávám se, že jsem

neměl to potěšení. Slečno Hemlocková.“ Muž se uklonil a Sophie jeho gesto opětovala.

Zvykla si, že její vlasy přitahují pozornost. Byly dlouhé, jemné a téměř tak světlé, že se daly označit za bílé. Otec ji přesvědčil, aby si je upravila do jednoduchého nezakrytého účesu s vetkanými drobnými květy, ale začínala si myslet, že to byla chyba. Dokonce i v hale přeplněné okázalými šaty a třpytivými čelenkami zdobenými peřím poutaly její vlasy příliš velkou pozornost. Přála si, aby si je byla zahalila.

„Pan Argenton se zabývá importem,“ pokračoval spokojeně strýc. „Na několika obchodech spolupracuje s tvým otcem.“

„Ve skutečnosti jsem se přišel zeptat na pana Hemlocka. Pobývá v současné době doma?“ Pan Argenton stál čelem k Sophiiinu strýci, ale oči upíral na Sophii.

Pokusila se usmát. Jeho zkoumavý pohled v ní vyvolával svíravý a tíživý pocit, ale nechtěla působit nezdvouřile, zvláště pokud měl pan Argenton obchodní styky s otcem.

„Zatím je doma, ačkoli se domnívám, že se příští týden chystá odcestovat z města.“ Strýc, který nevnímal rozptýlenou pozornost svého společníka, se dál poklepal na kapsní hodinky. „Zdržíte se ve městě dlouho, pane?“

„Ne, příliš dlouho ne.“ Pohled pana Argentona konečně sklouzl ze Sophie zpět k jejímu strýci.

Sophii zmizel úsměv ze rtů. Na tom muži bylo něco podivně, znepokojivě intenzivního. Vystupoval kultivovaně a zdvořile, ale připadalo jí, že pozoruje drobné signály – nepatrnou modulaci hlasu a ostrý pohled – naznačující, že je schopný strašných, nebezpečných věcí. *Spící vlk*. Náhle byla vděčná, že ji obklopuje společnost, i když se divadlo rychle vyprazdňovalo.

„Doufal jsem, že pana Hemlocka navštívím, než odjedu domů,“ pokračoval pan Argenton. „Snad zítra, pokud je to vhodné.“

„Ano, ano, jsem si jistý, že ano. Víím, že má ráno nějaké plány, ale po třetí hodině by měl být určitě k dispozici.“ Zdálo se, že strýc Phillip má náladu v hovoru pokračovat, ale pan Argenton se uklonil ještě předtím, než mohl přejít k novému tématu.

„Přeji hezký den, pane.“ Kývl na Sophii. „Slečno Hemlocková.“

Sophie se na oplátku uklonila. Cítila, jak se jí uvolňuje napětí v ramenou, když se vysoký, tajemný pan Argenton proplétá mezi prodlévajícími hosty a míří k východu na ulici.

„Je skvělé, že jsme ho tu potkali,“ poznamenal Phillip spíš sám pro sebe než k neteri. „Takový zvláštní chlapík. Už jsem si myslel, že ten svůj dům snad nikdy neopouští. Ale teď mě zajímá, jestlipak se ti to představení líbilo?“

Poté, co jí ony tmavé oči přikovaly na místo, Sophii dělalo větší potíže naplnit hlas nadšením. Přesto se jí podařilo vychválit zpěváky natolik, aby se strýc dmul spokojeností. Když vylovil kapesní hodinky a podíval se na ně, trochu překvapeně se uchechtнул a nabídl Sophii rámě. „Nečekal jsem, že se zdržíme tak dlouho. Radši tě odvezu domů, než mě tvůj otec nechá zastřelit.“

Sophie se zasmála. Nechala se strýcem odvést na rušnou hlavní ulici k řadě kočárů, které čekaly, aby své pasažéry převezly přes město.

Už teď měla v úmyslu odejít z domu dřív, než pan Argenton navštíví jejího otce.

KAPITOLA DRUHÁ: Nezvaný host

Všechny Sophiiny plány byly zmařeny.

Přestože bylo panu Argentonovi řečeno, že má přijít ve tři hodiny, objevil se v jejich domě krátce po jedné hodině, což bylo neodpuštělně brzy. Sophie se právě převlékla do odpoledních šatů a otec se ještě nevrátil ze schůzky s jejich právníkem.

Sophie měla v úmyslu oplatit návštěvu jedné ze svých přítelkyň. Pěšky to k ní bylo dost daleko a určitě by se zdržela mimo domov až do pěti. Doufala, že do té doby pan Argenton svou návštěvu vyřídí a zcela jistě odejde.

Zatímco komorná upravovala Sophii vlasy, pokojská jí přinesla Argentonovu vizitku. Když si ji přečetla, snažila se nevypadat šokovaně.

„Vysvětlila jsem, že pan Hemlock je momentálně pryč,“ řekla pokojská Hillová s malým pukrletem. „Ten pán říkal, že by vám rád vyjádřil svoji úctu.“

„Ach.“ Sophie se zhluboka nadechla nosem a narovнала ramena. „Hned sejdu dolů.“

Před dvanácti měsíci se ujala role paní domu. Ze všech sil se snažila plnit tuto úlohu se stejnou grácií jako její

matka, ale věděla, že se s ní nemůže srovnávat. Její matka – vždy laskavá, vždy připravená pronést chytrou nebo bystrou poznámku, aby prolomila rozpačitou pauzu – se ve městě spřátelila s tolika lidmi, že by mohli zaplnit celé divadlo. Naopak Sophie více situací vyřešila špatně, než aby je zachránila.

„Cvikem se zdokonalíš,“ řekl jí jednou večer otec, když si u stolu četl knihu. „Jen musíš dát lidem šanci, aby tě poznali.“

Sophie se podívala na své jednoduché, světlemodré šaty. Pohodlné oblečení bylo určené pro návštěvu blízké přítelkyně, ne proto, aby na někoho zapůsobilo. *Vypadám v těch šatech jak dítě.* Na převlečení neměla čas, takže se zhluboka nadechla, vstala a roztřesené prsty sevřela v pěst.

Žládneš to. Mluv o špatném počasí, které tu máme. Zeptej se ho, jakou měl cestu. Určitě se nezdrží déle než patnáct minut.

Vyšla ze svého pokoje a přitiskla se zády ke zdi, zatímco její mladší bratr Thomas honil po chodbě sestru Lucy a mával na ni broukem. Lucy vyjekla smíchy a vrhla se do jednoho z hostinských pokojů. Jejich vychovatelka, která běžela v závěsu, se omluvně usmála. Sophie sebou trhla, protože Thomas zabouchl dveře. Stěny byly tenké, takže to pan Argenton určitě slyšel. U žádných jiných hostů by jí hluk tolik nevadil, ale pan Argenton vyzařoval předchozího večera tak chladnou důstojnost, že jí připadalo skoro jako hřích jeho klid narušit.

Když scházela do přízemí, snažila se, aby jí rozpaky nezrudly tváře. Zastavila se s rukou na chladné mosazné klice dveří obývacího pokoje, a než vstoupila, zvlnila rty, jak doufala, do laskavého úsměvu.

Pan Argenton stál před oknem a pozoroval rušnou ulici. Uvnitř jejich domu se zdál ještě vyšší a Sophie měla dojem, že jejich strop byl omylem postavený o třicet centimetrů níže. Nebyl to urostlý muž, ale navzdory své štíhlosti

nepůsobil ani slabě. Naopak, z jeho pózy vyzařovala klidná síla. Otočil se, když uslyšel, že se otevřely dveře, a na rtech se mu mihl nepatrný úsměv.

„Slečno Hemlocková, doufám, že se vám dnes daří dobře.“

Sophie se lehce uklonila. Zoufale doufala, že si nevšimne, jak je roztřesená. „Ano, děkuji. Obávám se, že můj otec není doma, a předpokládám, že se vrátí nejdříve za hodinu.“

„Nedělejte si starosti.“ Jeho ostrý hlas zcela postrádal vrélost a živost. „Měl jsem poblíž vašeho domu nějaké vyřizování a napadlo mě, že by mohlo být příjemným zpestřením posedět s vámi, než se váš otec vrátí.“

Takže to vůbec nebylo myšleno jako krátká návštěva. Sophie se modlila, aby otec rychle přijel a zachránil ji. Ukázala na volné místo a posadila se naproti. Pan Argenton zkrřížil nohy, položil si cylindr na koleno a jeho tmavé oči přejížděly po hostitelce. Sophie se opět cítila trochu trapně kvůli svým šatům. *Měla jsem si raději vzít ty bordó se vzorem.*

V ústech měla sucho, a než promluvila, navlhčila si rty. „Mohu vám nabídnout čaj?“

„Děkuji, ale nic mi nechybí.“

Přikývla a snažila se najít nějaké bezpečné a nenáročné téma. „Plánujete se ve městě zdržet dlouho?“

„Vůbec ne.“ Kolem jinak chladných očí se objevil náznak mírného pobavení. „Přijel jsem si pouze pořídit nějaký nábytek do svého domu, to je všechno.“

„Pan Johnson ve West Endu má skvělý výběr...“

„Nábytek pana Johnsona se hodí do pohodlných domácností, jako je tato,“ přerušil ji pan Argenton. „Obávám se, že v Northwoodu by působil žalostně nevhodně.“

Sophie se snažila přijít na něco, co by odpověděla, ale zmohla se jen na: „Ach.“ Pod zneklidňujícím pohledem

pana Argentona si připadala zranitelná a slabá – jehně sedící před vlkem. Jako by zdvořilost mohla každou vteřinou opadnout a být nahrazena nebezpečím, které si nedokáže představit ani v těch nejčernějších snech.

Pan Argenton mírně naklonil hlavu, jako by věděl, že odpovídal příliš příkře. „Ačkoli pan Johnson je jistě vynikající truhlář.“

Sophie si uvědomila, že se přestala usmívat, a přinutila se znovu zvlítnout rty. „Ano, samozřejmě. Já...“ Než odešla z pokoje, sestavila si seznam témat, že? Bylo mezi nimi i něco s počasím. Proč si nemůže ani na jedno vzpomenout?

„Máte mladší sourozence,“ poznamenal pan Argenton a zachránil tak Sophii před mlčením.

„A-ano,“ vykoktala a do tváře se jí opět nahrnula horlost. *Měla bych se omluvit?* „Dvě sestry a bratra.“

„Já jsem byl jedináček. Někdy si říkám, jak by to asi bylo se sourozenci jiné.“

Na to se nedalo nic odpovědět. Sophie hledala jiné bezpečné téma. „V jaké části země se nachází váš dům, pane?“

„V oblasti, kterou moc lidí nezná. Stojí za městem Garlow a obklopují ho téměř výhradně lesy. Obávám se, že moji předkové nevybrali zrovna nejlepší místo. Vám se tady líbí?“

Otázka Sophii zaskočila. „Ano, vždycky jsem město milovala. Tedy... venkov je také krásný...“

Znovu se objevil ten tajnůstkářský úsměšek. „Něco z něj určitě.“

„Žijete sám?“

„Ne, bydlí se mnou strýc, teta a sestřenice. I když připouštím, že to nabízí poněkud omezenou společnost. Nikdo z nich například neumí hrát.“ Kývl směrem ke klavíru, který se tísnil v rohu místnosti. „Vy ano?“

„Ach, jen trochu...“

Upřel na ni tmavé oči. Jeho pohled byl natolik intenzivní, že se Sophii zježily chloupky na pažích. „Rád bych si vás poslechl. Někdy.“

Bouchly dveře a Sophie zalapala po dechu. Myslela si, že jsou to možná znovu Thomas a Lucy, ale pak zaslechla, jak si otec něco mumlá pro sebe, když si svlékal kabát. Zaplavila ji vlna úlevy, že je zachráněna před pokračováním tohoto nepříjemného setkání.

„Sophie?“ zavolal otec, zamířil do obývacího pokoje a jeho kroky klapaly po dlažbě haly. „Jsi tady? Ach...“ zmlknul, když vstoupil do místnosti a uviděl pana Argenta.

Sophii při pohledu na otcovu tvář zamrazilo. Byl bledý a vypadal přinejmenším o pět let starší, než když ráno odcházel. Vstala a pan Argenton ji bez okolků následoval.

„Omlouvám se, že ruším, pane,“ začal a udělal několik kroků vpřed. „Doufal jsem, že bych si s vámi mohl promluvit.“

Překvapený výraz v otcově obličejí rychle vystřídalo nesčetné množství emocí. Sophie zaznamenala zmatek, frustraci a zdráhání. Vypadal, jako by dal cokoli za to, aby se mohl nějak omluvit, jenže neexistoval žádný zdvořilý způsob, jak se setkání vyhnout. „Ano, jistě. Následoval byste mě do mé pracovny?“

„Myslím, že přeci jen přijmu vaši nabídku, že mi necháte připravit čaj,“ řekl pan Argenton Sophii, když ji míjel.

Beze slova přikývla a za oběma muži se zavřely dveře. Zaplavila ji matoucí a znepokojivá směsice pocitů. Pažemi objala své tělo. Do adrenalinu, který jí koloval v žilách, protože jen o vlasek unikla nebezpečí, se přimísil nepatrný náznak euforie. Jednalo se o stejný nápor, který přiměje člověka, jenž si právě dodal odvahy, aby podruhé zaštoural do lví klece.

Jakkoli se Sophie v přítomnosti pana Argentona cítila nepatrná a vystrašená, uvědomila si, že ji zvláště fascinuje. Velmi nerada by s ním seděla déle, ale zároveň cítila zklamání, že byl jejich rozhovor přerušen.

Tok jejích myšlenek se přetrhl – otec. Byl rozrušený a hledal ji, jakmile se vrátil domů. *Děje se něco? Dozvěděl se špatné zprávy?*

Její otec nedávno investoval do velké zásilky hedvábí z Francie. Byla to tak velká transakce, že by se o ni za běžných okolností podělil s jedním nebo více obchodními partnery. Ale jeho společník na poslední chvíli odstoupil, takže se otec stal jediným majitelem. Říkal, že nikdy předtím neinvestoval tak vysokou sumu do jediné zakázky. *Nemohlo se nic pokazit, že ne?*

Sophie si vzpomněla, že ji pan Argenton požádal o čaj. Setřásla ze sebe otupělost a spěšně vyšla z pokoje, aby našla pokojskou, které by předala instrukce. Pak zamířila do knihovny, aby počkala, až jejich návštěva odejde.

Nebylo to krátké čekání. Pan Argenton a pan Hemlock zůstali v pracovně déle než tři hodiny.

KAPITOLA TŘETÍ: Volba

Sophie uslyšela, že se otevřely dveře do pracovny, a vstala. Zůstala v knihovně a poslouchala u dveří, jak pan Argenton přechází přes halu a svižným, pravidelným krokem opouští jejich dům. Jakmile si byla jistá, že je pryč, vešla do haly a počkala na otce.

Několik dlouhých minut nevycházel ze své pracovny, a když se konečně objevil, vypadal jako úplně jiný člověk.

Sophie k němu přispěchala a podepřela ho paží. „Co se stalo? Není ti dobře?“

Otevřel ústa, ale nepromluvil. Sophie měla dojem, že toho chce povědět tolik, že se mu všechno zadrhlo na jazyku a slova ho dusí. Nakonec řekl: „Moje milá, pojďme do pracovny. A nech přinést čerstvý čaj.“

Sophie se posadila za stůl na stranu určenou hostům. Otec ze všeho nejdříve přistoupil ke karafě a nalil si velkou sklenici brandy. To ji znepokojilo, pan Hemlock před večerí nikdy nepil. Pak se neposadil na své obvyklé místo za stolem, ale zvolil si druhé křeslo pro hosty vedle Sophie.

Dlouho mlčky hleděl do své sklenice. Pokojská přinesla podnos s čajem a Sophie nalila dva šálky. Jakmile pokojská

odešla a dveře byly bezpečně zavřené, pan Hemlock řekl: „Způsobil jsem ohromný malér, Sophie.“

Na to nemohla Sophie nic odpovědět, ale naklonila se k otci blíž, aby ho povzbudila.

„Myslel jsem si, jak jsem chytrý. Věděl jsem, že to bude riskantní, ale odměna by byla tak vysoká, že jsem byl ochotný takové riziko podstoupit. A teď jsem okusil velmi, velmi hořkou porážku.“ Povzdechl si, jedním douškem vyprázdnil skleničku a odložil ji stranou. „O to hedvábí jsme přišli. Včera v noci byla mlha, strážce majáku na ostrově Victor se opil, zapomněl dolít olej do lampy a loď najela na skály. Stálo to dva lidské životy... a také veškerý náklad.“

Sophie sepjala ruce. Přála si, aby mohla něco říct, cokoli, co by pomohlo, ale otec se na ni nedíval a zdálo se, že chce mluvit bez přerušování.

„Myslím, že jsem se ti zmínil, že náš spoluinvestor od zakázky odstoupil krátce před jejím dokončením. Převzal jsem jeho podíl, čímž se jednalo o podstatně vyšší částku, než jakou jsem kdy předtím investoval. Ale hedvábí bylo velmi kvalitní, za vynikající cenu a výnos by nás pohodlně zajistil na hezkou řádku let.“

„Kolik?“ zeptala se Sophie.

Otec konečně zvedl oči, aby se setkal s jejím pohledem. Vypadaly bezmocnější, než je kdy viděla. „Nejedná se o *vše*, co máme, ale byla to dost velká částka, takže to vyjde téměř nastejno.“

Sophie vydechla a soustředila se na své ruce. „Co to pro nás znamená?“

„Máme dost peněz, aby nám vystačily ještě pár měsíců, ale budeme se muset vzdát našeho domu. Možná si budeme moci dovolit nějaký menší domek na venkově, ale pohodlí, na které jsme zvyklí, to znamená kočár, služebnictvo nebo kuchařka, budou příliš nákladní, než abychom si je nechali.“

Osmiletý Thomas byl na příští rok přihlášený do výbor-
né internátní školy. Sophie se stěží odvážila zeptat, co se
s ním stane. „Thomasovo vzdělání...“

„Ne, i kdybychom si utáhli opasky a hladověli, nemohli
bychom si pro něj úplné vzdělání dovolit. Bude muset být
vychován jako farmář.“

„Farmář!“

Otec sklonil hlavu. „Moje milá, obávám se, že bez po-
moci neexistuje šance naši situaci zvrátit. Nemáme dost
peněz, abychom investovali do nového zboží na dovoz,
natož abychom čekali, až dorazí a prodá se. Ve skutečnosti
nás od chudoby dělí jen krůček.“

Sophie se v křesle opřela. Cítila závrať a světlo svíček jí
připadalo příliš jasné. Vybavila si Thomasův obličej, špi-
navý od zkoumání zaprášených horních polic knihovny,
když hrdě oznamoval, že se stane právníkem. Ta naděje
se rozplynula. Stejně jako možnost, že si Sophiiny dvě
sestry, až dosáhnou plnoletosti, najdou vhodné partnery.
Buď budou pracovat jako guvernantky, pokud je nějaká
rodina přijme, nebo se provdají za jiné farmáře.

Hlavou jí probleskla vzpomínka na pana Argentona
a na to, jak naléhal, aby se mohl setkat s panem Hemloc-
kem. *I on je obchodník. Slyšel ty zprávy? Přišel projevit soucit
nebo poradit?*

„To mě přivádí k druhému bodu,“ pokračoval pan Hem-
lock, skoro jako by četl Sophiiny myšlenky. „Pan Argen-
ton.“

Cítila se příliš slabá na to, aby se posadila zpříma, ale
dokázala zvednout hlavu a podívat se na otce. „Ano? Na-
bídl ti pomoc?“

Rozhostilo se velmi dlouhé ticho. „Svým způsobem
ano.“ Sophiin otec vstal, odnesl skleničku ke karafě a vel-
koryse ji naplnil. Když naléval hnědou tekutinu, zeptal
se: „Jak dobře pana Argentona znáš?“

„Příliš dobře ne. Setkali jsme se včera večer v opeře, strýc Phillip nás představil. A mluvili jsme spolu asi dvacet minut, než jsi přišel domů.“

„Nuže...“ Pan Hemlock se opřel o stůl a v jedné ruce svíral sklenici. Zavrtěl hlavou a trpce se usmál. Takovým způsobem se člověk usmívá, když je život příliš krutý, takže mu nezbývá nic jiného než se smát. „Ten se v každém případě umí rozhodnout velmi rychle.“

„Otče?“

„Pan Argenton mě požádal o tvoji ruku.“

Sophie se zamračila. Nemohla se rozhodnout, jestli se přeslechla, nebo jestli otec žertuje.

„Jestli chceš, tak se směj,“ řekl pan Hemlock a napil se. „Já jsem to málem udělal, když to navrhl. Ale můžu tě ujistit, že to míní vážně. Chce, aby ses stala jeho ženou.“

„Ne,“ opáčila Sophie a cítila, jak se jí po tváři rozlévá pobavený úsměv. „Děláš si legraci. Buď si děláš legraci ty, nebo žertuje on.“

„Myslím, že to neumí.“

Sophiin úsměv ochabl. „On skutečně...“

„Ano, skutečně požádal o tvoji ruku. Odpověď jsem mu samozřejmě nedal, ale bude ji potřebovat co nejdříve.“

„Co... proč... proč by na celém světě chtěl právě *mě*?“

Sophiin otec stáhl obočí. „Očividně se mu líbí tvoje vlasy.“

„*Moje vlasy?*“

„Muži se žení i z hloupějších důvodů.“

Sophie se předklonila a zakryla si spodní polovinu obličeje sepjatýma rukama. Ona, vdaná za pana Argentona? To jí připadalo více než směšné. Pokud to myslel skutečně vážně, musela by ho okamžitě odmítnout.

„Nebudu na tebe naléhat, nebo tě k tomu vybízet,“ řekl pan Hemlock, než se odmlčel a znovu se napil.

Sophii napadlo, jak pečlivě otec volí slova.

„Ale, moje milá, chtěl bych, abys pochopila, co tento návrh znamená. Pan Argenton je velmi, velmi bohatý muž. Neuvěřitelně dobře se mu daří v dovozu zboží. Zdá se, že vždy nakoupí pravý sortiment přesně ve správný čas. Buď má největší štěstí na světě, nebo je to ten nejchytřejší člověk. Mám podezření, že se jedná o kombinace obojího.“

Bohatství. Jediná věc, kterou zoufale potřebujeme. „Kdybych si ho vzala... co by to pro tebe znamenalo? Pro Thomase, Lucy a Bellu?“

Otec zavrtěl hlavou. „Abych pravdu řekl, nejsem si úplně jistý. Mluvil o tom, že by bylo v jeho silách nahradit tu zásilku, o kterou jsem přišel. Nejsem si jistý, jestli mu věřím. Je to velmi vysoká částka. Pochybuji, že bych věřil vášnivě zamilovanému muži, že podobný slib dodrží. A přesto mi to nabídl.“

Sophie se zadívala na své složené ruce. Kdyby pan Argenton dodržel své slovo... kdyby se otci a sourozencům vrátilo jejich jmění...

„Když pomineš nás, byl bych rád, abys jeho nabídku zvážila. Co by znamenala třeba jen pro tebe samotnou. Stala by ses paní podle všeho nádherného domu. Získala bys společenské postavení a bohatství a etablovala by ses ve vyšší společnosti.“

Sophie otevřela ústa, ale její myšlenky se nedaly vyjádřit slovy.

„Moje milá,“ hlas otce byl jemný a smutný zároveň, „přál bych si, abych s našimi financemi hospodařil lépe. Přál bych si, abys byla stále v pozici, kdy se můžeš provdat z lásky. Jenže se obávám, že nyní...“

„Ano,“ přitakala Sophie a cítila se otupěle. Žádný vhodný a vážený muž by nechtěl ženu bez věna a titulu, jejíž příbuzní se ocitli v chudobě. Zřejmě žádný muž kromě pana Argentona. „Skutečně to myslíš vážně?“

„Věřím, že ano, i když mu trvalo poměrně dlouho, než mě přesvědčil.“

„A chápe naši situaci?“

„Přesvědčil mě, abych zcela odkryl karty. Ví, že nemá žádné věno.“

Sophie zavrtěla hlavou. Všechno, co znala a co jí vyhovovalo, se během deseti minut rozplynulo. Došlo k tomu tak náhle, že jí skoro připadalo, jako by s otcem probírali budoucnost někoho cizího. „Stále to nedokážu pochopit. Jestli je tak bohatý, mohl by mít skoro každou dívku v zemi. Proč právě já?“

„To opravdu netuším. Možná se chce rychle oženit a zplodit dědice panství. Nebo se možná domnívá, že by mu jeho osobnost znemožnila získat si náklonnost nějaké dámy. Určitě sis všimla, že když se s ním poprvé setkáš, působí poměrně zarážejícím dojmem.“ Pan Hemlock dopil brandy, odložil sklenku a posadil se do křesla naproti Sophie. Kousala se do spodního rtu a byla vděčná, že ji otec nechal v tichosti přemýšlet. „Víš o něm hodně?“

„Téměř nic. Jeho dům je dost daleko od jakéhokoli města, a i když je to údajně nejúchvatnější stavba v oné části země, vidělo ji jen velmi málo lidí. Zábava ho neláká. Ačkoli to se po svatbě pravděpodobně změní.“

„A jeho osobnost? Je to laskavý člověk?“

„Nedokážu odpovědět, jestli ano, nebo ne. Je férový a inteligentní, ale i když jsme obchodně spolupracovali, většina naší komunikace probíhala prostřednictvím dopisů. Ovšem mohu ručit za to, že jeho rukopis je jasný a úhledný, přesně tak, jak má být.“

Sophie se dokázala tiše zachichotat.

Otec vzal s úsměvem obě její ruce do svých. „Moje milá, je to jen a jen tvoje volba. Přísahám, že tě budu milovat stejně vroucně, ať se rozhodneš pro jakoukoli cestu.“

Sophie se upřeně dívala na otcovy ruce. Stárly. Už nebyl tak mladý a čilý, jak si ho pamatovala. Poslední léta jeho života by měla být zasvěcena pohodlí a radosti, ne vyčerpávajícímu, namáhavému životu farmáře. Věděla, že by tvrdě pracoval, aby měli jídlo na stole a střechu nad hlavou... ale v její moci bylo zajistit, aby to dělat nemusel. A Thomas, drahý, chytrý Thomas, by mohl navštěvovat svoji školu a stát se právníkem. Lucy a Bella by vyrůstaly mezi svými vrstevníky, užívaly by si rovnocennou společnost a dobré vzdělání.

„Je to tvoje volba,“ zopakoval pan Hemlock.

Sophie opětovala jeho stisk, příliš zmatená, než aby dokázala promluvit.

KAPITOLA ČTVRTÁ: Svatba

O patnáct dní později

„Berete si tuto ženu za manželku, abyste spolu žili dle Božího přikázání v posvátném svazku manželském? Budete ji milovat, utěšovat, ctít a chránit v nemoci i ve zdraví, opustíte vše ostatní a zůstanete pouze s ní, dokud budete oba živi?“

Oči pana Argentona, které upíral na Sophii, byly temnější než noc. „Ano.“

Věděla, že se jí třesou ruce. Byla si jistá, že i když má rukavičky, pan Argenton to cítí. Kněz slavnostně přikývl, pak se obrátil k Sophii a začal opakovat její část slibu.

Uplynulo sotva šestnáct dní od chvíle, kdy jsem se s ním poprvé setkala. A patnáct dní od okamžiku, kdy jsem přijala jeho nabídku k sňatku. Zažil někdy někdo tak krátké zasnuby?

Pan Argenton trval na rychlé svatbě. Říkal, že se ve městě dlouho nezdrží, a nevěděl, kdy se znovu vrátí. Logický závěr Sophii neunikl – pokud pan Argenton nepředpokládá, že by v dohledné době město opět navštívil, jak dlouho bude trvat, než znovu uvidí svoji rodinu? Roky?

Kněz domluvil a odmlčel se, aby mohla odpovědět. Podívala se napravo, na nepočtené, intimní seskupení

několika jejích nejbližších přátel a rodiny. V první řadě lavic seděli její otec, strýc, bratr a sestry. Sestry vypadaly ve svých nových šatech překrásně a otec si oblékl svůj nejlepší oblek. Jeho oči byly ustarané a Sophie v jeho pohledu četla stejně zřetelně, jako kdyby promluvil.

Ještě můžeš couvnout, říkal. Můžeš říct ne.

Obrátila se zpět na pana Argentona. Pokud měl z odpovědi své nevěsty nějaké obavy, nevšimla si jich, jeho tvář působila jako vytesaná ze žuly.

„Ano.“ Spíš to slovo vydechla, než vyslovila, ale bylo natolik hlasité, aby ho kněz slyšel. Přikývl a pokračoval v obřadu.

Sophie slyšela, ale obsahu nerozuměla. Strach se vinul po jejím těle jako studený, tlustý had, připravený zaútočit na srdce. Mohla se jen upřeně dívat na svého nastávajícího manžela, omráčená tím, že svůj život spojí se životem cizího člověka.

Od zasnoubení ho téměř neviděla. Dvakrát navštívil otce a ona ho pokaždé přivítala a rozloučila se s ním. Neměla však příležitost lépe ho poznat, protože veškerý svůj čas věnoval přípravám na svatbu. Napadlo ji, jestli nebylo jeho záměrem zorganizovat svatební den tak brzy, aby neměla čas změnit názor.

Ačkoli nebylo možné uchránit Sophii před skandálem, který bude provázet tak krátké zasnuby, její rodina alespoň zůstane ušetřena toho, aby vešly ve známost jejich zhoršené majetkové poměry.

Kněz jí nabídl hostii a Sophie si uvědomila, že s panem Argentonem přistupují k prvnímu společnému přijímání. Oplatka se jí vzpříčila ve vyprahlých ústech, ale poslušně ji spolkla a pak se napila vína.

Prsten jí obepínal prst, cizí a nepřirozený. Podívala se panu Argentonovi do očí a napadlo ji, že snad zahlédla slabý záblesk triumfu skrytý v jejich hlubinách. Ten dojem

ale ihned pominul a pan Argenton jí nabídl rámě, aby ji odvedl z kaple.

Sophii se zatočila hlava. Když se blížili ke schodům, podlomily se jí nohy, takže se ho musela chytit za paži, aby udržela rovnováhu.

„Opatrně,“ zašeptal. Dveře se otevřely, a jakmile vyšli do jasného dopoledního slunce, hosté je zasypali květinami a semínky.

Tohle vůbec není to správné počasí, pomyslela si Sophie otupěle, když následovala pana Argentona po cestičce z okvětních lístků k čekajícímu kočáru. *Mělo by pršet.*

Když mījela otce, zastavila se, aby ho pevně objala. Chtěla mu něco říct. Ne sbohem, nedokázala se přimět k tomu, aby se rozloučila. Ale slova ji zradila. Zdálo se jí, že v jeho očích vidí lesknoucí se slzy. Pak jí pevné ruce pomohly nahoru po schůdcích do kočáru.

Předklonila se na sedadle, aby co nejdéle viděla na svoji rodinu. Pan Argenton nastoupil a posadil se vedle ní. Pak se dveře zavřely, takže jí zakryly výhled. Kočí ostře práskl bičem a kočár se rozjel.

Sophie se nechala pohybem kočáru zatlačit hluboko do sedadla a s vytřeštěným očima zírala do stropu. Bojovala sama se sebou, aby zadržela slzy.

„Cítíte se dobře, má drahá?“ zeptal se pan Argenton.

Má drahá. Ta fráze pronesená jeho chladným, klidným hlasem zněla naprosto cize, takže Sophie nedokázala okamžitě odpovědět. Kradmo se na něj podívala. Hleděl přímo před sebe, ale koutkem oka ji pozoroval. Domnívala se, že se dokázala usmát, ale nebyla si tím úplně jistá. „Ano, děkuji.“

Byla vděčná, když je nechal, aby se ponořili do ticha.

Tradiční slavnostní hostinu si odpustili, protože pan Argenton řekl, že se musí nutně vrátit domů, než uplyne příliš mnoho času. A že by měli vyrazit co nejdříve.

Sophiina zavazadla byla už předem naložena do kočáru. Asi po patnácti kilometrech cesty se zastavili v hostinci, kde se najedli a kde se Sophie mohla převléknout do pohodlnějšího cestovního oblečení. Netušila, co by měla očekávat. Nikdy nejela dál na sever než do Abbottu, a Garlow, nejbližší město, nikdo z jejích přátel neznal.

Cestu příliš nevnímala. Kočár byl velký, ale pan Argenton byl tak dlouhý, že do sebe neustále naráželi koleny. Cítila, jak ji pozoruje. Jakmile se Sophii hrdlo uvolnilo natolik, aby mohla souvisle promluvit, řekla: „Dnes je krásně.“

„Ano.“ Do hlasu se mu vloudil slabý úsměv. „Je velmi příznivé počasí.“

Sophie se upřeně zadívala na své ruce, sepnuté v klíně. Měla nádherné šaty, byly ušité v nejmódnějším stylu a bohatě proložené krajkou. Otec nic neřekl, ale Sophie si byla téměř jistá, že je zaplatil pan Argenton.

Chtěla se dozvědět něco víc o svém novém domově a o tom, jaký život může očekávat, ale nemohla najít vhodný způsob, jak začít. Místo toho se zeptala: „Je město hodně velké, pane?“

„Joseph.“

Zmateně se na něj podívala a on povytáhl obočí. „Můžete mi říkat Joseph.“

„Ach.“ Ano, byli manželé, ale stále se jí zdálo, že je příliš brzy, aby ho oslovovala křestním jménem. Připadalo jí to příliš *důvěrné*. Nechtěla však začít jejich společný život uštěpačnou poznámkou, takže řekla: „Sophie.“

„Sophie,“ zopakoval.

Cítila, jak jí při vyslovení vlastního jména přeběhl mráz po zádech. Ještě nikdy ho neslyšela mluvit tak pečlivě.

„Abych odpověděl na vaši otázku, město je poměrně malé, ale příjemné. Žije tam několik velmi dobrých lidí.“

Ovšem nenavštěvujeme ho často. Náš dům se nachází více než třicet kilometrů daleko.“

Třicet kilometrů! To kočárem trvá celé hodiny. Sophie se snažila nedat na sobě znát znepokojení, ale když se pan Argenton tlumeně zasmál, pochopila, že se jí to nepodařilo. Nebyl to vřelý nebo přátelský smích, ale spíš zahořklý. „Ano, moji předci projevili při výběru místa výjimečně špatný úsudek. Ale moje rodina tam žije už celé generace.“

Sophie se pokoušela s touto zprávou vyrovnat. Bude to pro ni znamenat, že se ocitne v takové izolaci, jakou nikdy předtím nezažila, a dokonce o ní ani neuvažovala. Otec říkal, že Northwood vidělo jen málo lidí, ale pomyslela si, že to způsobily preference jejího manžela, ne okolnosti.

Manžel. To slovo jí nešlo z hlavy. Přemýšlela, jestli si někdy zvykne považovat ho za svého životního partnera.

„Už začínáte své volby litovat,“ poznamenal pan Argenton.

Sophie rychle vykouzčila na tváři úsměv. „Ne, ne, vůbec ne! Já... já... všechno je tak nové. Musím toho hodně vstřebat.“

Netvářil se, jako by jí uvěřil, ale do hlasu se mu vkradl téměř nepatrný náznak laskavosti. „O vaši rodinu je postaráno. Dohlédl jsem, aby neměli žádné starosti ohledně peněz. Nemusíte se o ně strachovat.“

Sophie zavřela oči a vydechla. Dodržel tedy své slovo. Thomas bude moci v příštím roce začít chodit do školy, jak bylo naplánováno. Sestry budou zajištěné. A otec se může vrátit k obchodování, aniž by jeho jméno pošpinily pomluvy o jeho nezdaru. „Děkuji.“

Jenže v poslední větě pana Argentona se zároveň skrývalo i cosi zlověstného. *Nemusíte se o ně strachovat.* Ta slova naznačovala, že by se o ně neměla bát už nikdy. Tím, že řekla své „ano“, se navždy oddělila od své původní rodiny.

Byla to natolik příšerná představa, že se Sophie otočila k oknu, aby se mohla sebrat.

„Říkal jste, že s vámi žijí teta, strýc a sestřenice,“ pokračovala po chvíli v rozhovoru. „Jací jsou?“

Pan Argenton neodpověděl hned. „Předpokládám, že vás budou mít rádi. Víím, že sestřenice Elise chce přinejmenším společnost. Bude ráda, že má někoho, kdo je jí věkem trochu blíž.“

„Jak je stará?“

„V červenci jí bylo dvanáct.“

Takže přibližně jako Belle. Sophii překvapilo, že manžel její věk považuje spíše za dětský. Jenže, jak předpokládala, ve dvaceti měla skutečně blíž k Elise než k panu Argentonovi. Nelíbilo se jí, jak se kvůli tomu cítí. *Mladě. Nezkoušeně.*

Ponořili se do ticha, dokud kočár konečně nezastavil. Sophie vyhlédla okénkem a viděla hostince. Byl malý, ale vypadal pohodlně. Jeden z lokajů otevřel dveře a pomohl jí vystoupit. Pan Argenton ji následoval. Pak zkameněl a s jednou rukou stále položenou na dvířkách kočáru pevně zavřel oči. Z obličeje mu vyprchala veškerá barva. Sophie zaváhala. Nebyla si jistá, jestli má něco říct nebo udělat, ale pak zamrkal a s upjatým úsměvem vykročil směrem k ní. „Pojďme dovnitř.“

Je nemocný? Když prováděl Sophii dveřmi hostince, podívala se mu do tváře. Stále je bledý. Trpí snad nějakou nemocí, o které mi neřekl?

Zavedli je do soukromé místnosti, kde už pro ně bylo připravené jídlo. Pan Argenton počkal, až se Sophie posadí, a pak řekl: „Obávám se, že budu muset pokračovat sám.“

Sophie překvapeně zvedla hlavu. „Pane?“

„Joseph,“ opravil ji. „Musím v Northwoodu vyřídit neodkladnou záležitost. Bude rychlejší, když pojedu sám.“

Na koni. Vy budete pokračovat v kočáře. Moji muži se o vás postarají.“

Nebyl to návrh, ale příkaz. Sophie sklopila pohled ke svému talíři a snažila se pochopit, co způsobilo tu náhlou změnu plánu. Při představě, že bude cestovat sama, se jí určitým způsobem ulevilo. Bez tlaku, aby navázala hovor s chladným, upřeně ji sledujícím mužem. Ale zároveň ji to znepokojovalo. Byli svoji necelé dvě hodiny. Připadalo jí, že je příliš brzy na to, aby se rozdělili.

„Počkám na váš příjezd,“ řekl pan Argenton. Vzal její ruku, zvedl ji ke rtům a políbil jí hřbety prstů. Sophii jeho dotek připadal šokující a cítila, jak jí zahořely tváře. Než však stačila promluvit, pan Argenton se otočil, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Ne poprvé měla Sophie dojem, že unikla útoku vlka. Srdce jí bušilo a ruce se jí třásly, když brala do ruky přibory a snažila se neúspěšně tvářit, jako by se nic nestalo.

Rychle se najedla, a než se vrátila do přízemí, jedna ze služebných z hostince jí pomohla převléknout se ze svatebních šatů do cestovního oblečení. Lokajové, kteří čekali u kočáru, jí beze slova pomohli nastoupit.

Následující tři dny cesty splynuly do nepřetržitého sledu pohupujících se kočárů, krátkých jídel a přerušovaného spánku. Sophie začala velmi silně pociťovat samotou. Lokajové na ni nepromluvili, i když je každé ráno pozdravila a děkovala jim. Napadlo ji, jestli snad nedostali instrukce, aby s ní nekomunikovali. Začala se těšit na přestávky v hostincích, kde si mohla aspoň trochu popovídat se služebnými, které jí nosily jídlo a pomáhaly jí s převlékáním.

Každá část cesty pro ni byla připravená. Vždy byla ubytovaná v největším pokoji, který hostinec nabízel, a dostávala mnohem více jídla, než by jeden člověk mohl sníst, vše čerstvé a drahé. Na každé zastávce se ptala po panu Argentonovi a odpovědi hostinských byly vždy stejné – zdržel se

přes noc, ale spal jen několik hodin, než se s novým koněm znovu vypravil na cestu. Poslední hostinský se s upřímným znepokojením v hlase zmínil, že se pan Argenton zřejmě necítil dobře.

To Sophii zneklidnilo. Když se vracela ke kočáru, aby absolvovala poslední úsek cesty, doufala, že pan Argenton netrpí. Tichý, krutý hlásek v její mysli jí našeptával: *Co když zemře?* Zamračila se a tu představu odsunula někam stranou. *Žádná novomanželka by si něco takového nikdy neměla přát.*

Pozdě odpoledne přerušil proud jejích myšlenek hlas. Patřil lokajovi, který promluvil poprvé od začátku cesty. „Vítejte v Northwoodu, paní Argentonová.“

KAPITOLA PÁTÁ: Northwood

Už několik hodin projížděli stále hustším lesem. Sophie vyhlédla z okénka a viděla, že stromy před ní řídnou, což jí umožnilo zahlédnout dům, jehož paní se měla stát.

Otec říkal, že stavba je úchvatná. Bylo to úplně stejně výstižné jako prohlásit, že páv je pták. Sophie se přitiskla k boku kočáru a ohromeně a šokovaně zároveň dům sledovala, když k němu sjížděli z kopce.

Měl tři nebo čtyři podlaží, to z dálky nedokázala jasně určit, a celý byl postaven z tmavého kamene. Nad černou šindelovou střechou, od které se odrážely poslední paprsky pozdně odpoledního slunce, se tyčily věžičky. Napočítala snad stovky oken. V několika z nich zářila světla, ale ostatní, ponechaná ve tmě, vypadala jako mrtvé oči dozorující panství.

„Svatá prostoto,“ vydechla Sophie. Nechtěla ani pomyslet, kolik místností se v té obrovské stavbě nachází.

Kousek od domu se rozprostíralo velké zastíněné jezero. Strohý dojem nedokázaly zmírnit ani keře a stromky

rostoucí podél stran domu. Sophii se zdálo, že za domem zahlédla zeleninovou zahradu, za kterou začínal les.

Nepodobal se žádnému lesu, který Sophie dříve viděla. Stromy byly vysoké a tmavé, rostly těsně vedle sebe a štěrbinami mezi nimi vyplňovaly stíny. Les obklopoval širokým obloukem celé panství.

Cestu přehradila vysoká tepaná vrata ze železa a kočár zastavil. Sophie očekávala, že lokajové bránu otevřou, aby mohli projet. Jenže místo toho se otevřela dvířka kočáru a jeden z mužů jí nabídl ruku, aby mohla vystoupit.

„Nepojedeme až k domu?“ zeptala se Sophie.

„Ne, paní Argentonová. Dál už se kočár nedostane.“

Sophie se znovu podívala směrem k domu. Cesta k němu byla dlouhá a ona si vzala jedny ze svých hezcích šatů, aby udělala na svoji novou rodinu dobrý první dojem. Ale lokaj se zdál být neoblomný, a tak zdráhavě přijala nabízenou ruku.

Když vystoupila z kočáru, uviděla, že druhý lokaj vyloužil její zavazadla a úhledně je naskládal vedle brány. Zoufale rozhodila ruce. „Ale... já... já to sama neunesu...“

„Ne, paní Argentonová. Vyzvedne je služebnictvo z domu.“

Oba lokajové vylezli zpátky na kočár a pobídli koně rychlým švihnutím biče.

Sophie si všimla, že s koňmi není něco v pořádku. Třeštili oči, takže jim bylo vidět bělmo, a kolem tlamy, kde žvýkali udidla, se jim vytvořila pěna. Nepotřebovali příliš pobízet, aby se vrátili na cestu. Zdálo se, že kočár táhnou pryč mnohem rychlejším tempem, než jakým přijeli.

Dusot kopyt v dálce utichl a Sophie se poprvé ocitla skutečně sama. Kolem ní se prohnal studený vítr, takže si přivinula plášť těsněji k tělu. Dům měla za zády, vzdálený deset minut chůze, ale nedokázala se pohnout, přestože se

rychle stmívalo. Nechtěla se k té rozlehlé budově přiblížit. Nechtěla překročit její práh.

Měla pocit, že ji zvuky lesa zcela pohlcují. V uších jí znělo soví houkání, štěbetání ptáků a vrzání suchých větví, které se o sebe navzájem třely. Čím déle stála na místě, tím více byla přesvědčená, že mezi stromy slyší zastřené, šeptající hlasy.

„Je to jen listí,“ ujišťovala sama sebe. Ševelení zesílilo. Sophie si propletla třesoucí se prsty a ochromená strachem zírala na zaplevelenou cestu, po které odjel kočár. Cítila, jak se plíží blíž – nevidomé bytosti, které šeptají mrtvá slova, vlečou své bezvládné končetiny po zemi, natahují dlouhé prsty, aby ji chňaply po šatech...

Z téměř hypnotického stavu ji vyrušilo skřípění kovu. Zalapala po dechu a prudce se otočila k bráně. Neplížily se k ní žádné stvůry, místo toho silueta muže otevřela bránu. Jednou rukou se opíral o tepané železo, ve druhé držel brokovnici a prohlížel si Sophii. „Drahá, přijela jste brzy. Chtěl jsem tu být, až dorazí kočár.“

Vydechla a vykročila k panu Argentonovi. Měl hlavu nakloněnou ke straně a čelo mu zbrázdila vráska. „Připadáte mi bledá. Stalo se něco?“

„Ne, ne, samozřejmě že ne.“ Sophie zavrtěla hlavou a snažila se zaplašit strach. *Co by si o mně pomyslel, kdyby věděl, co jsem si představovala?* Pak si vzpomněla, jak hostinský říkal, že je její manžel nemocný, a na vše ostatní zapomněla. „Jak se vám daří? Stále se necítíte dobře, pane?“

„Jestli se necítím dobře?“ Pan Argenton pozvedl obočí.

Když se k němu Sophie přiblížila, pátrala v jeho tváři po známkách vyzáblosti či chorobné bledosti, které by naznačovaly chronické onemocnění. Nebyl však o nic bledší než kdykoli jindy a z jeho postoje vyzařovala lehká sebejistota. Díval se na ni se zcela zjevnou zvědavostí, takže

se začervenala. „Já... jeden z hostinských říkal, že jste se necítil dobře...“

„Spěchal jsem,“ opáčil a nabídl jí rámě. „Měl jsem v Northwoodu naléhavé jednání a nejspíš jsem se k personálu choval o něco příkřeji, než mám ve zvyku. Ale přísahám vám, že jsem naprosto zdrav.“

Sophii se ulevilo víc, než by čekala. Přijala nabídnuté rámě.

Když procházeli bránou, snažila se v ubývajícím světle vstřebet z výhledu co možná nejvíce. Nad ní se tyčily husté a tmavé stromy. Věděla, že je to nejspíš způsobené denní dobou, ale celá mýtina působila zvláštěně potemněle, jako by z ní někdo vypustil část barvy a ponechal smutnou napodobeninu toho, co tu mělo být. Dokonce i jezero vypadalo, jako by ho naplnily stíny.

Pak si uvědomila, že u brány stále leží její zavazadla. Otočila se, aby na ně viděla „Ach, moje kufry...“

„Ihned někoho pošlu, aby je přinesl.“ Pan Argenton zahlédl její výraz a rty se mu opět zvlínily nepatrným úsměvem. „Mohu vás ujistit, že během příští hodiny nikdo nepojede kolem a neukradne je.“

Sestupovali po mírném svahu směrem k domu. Cesta byla hrbolatá a zabahněná a Sophie se otřásla, když si uvědomila, kolik špíny se jí usazuje na sukních. Ovšem pan Argenton ji vedl svižným tempem, takže nemohla zpomalit.

„V lesích v okolí našeho domu žijí vlci.“ Náhlá slova pana Argentona Sophii vyděsila. „Nikdy se nesmíte sama vzdalovat od domu. Rozumíte?“

Koutkem oka zachytila stříbrný záblesk. Podívala se na pušku zavěšenou v ohbí manželovy druhé paže. „Jsou hodně nebezpeční?“

„Mohou být, pokud nevíte, jak na ně.“

Není divu, že ho nikdo nenavštěvuje.

Jak soumrak přecházel v noc, v domě se rozsvěcovala další světla, jako by se rozjasňovaly desítky prázdných očí.

„Netušila jsem, jak je Northwood rozlehlý,“ poznamenala Sophie. Věděla, že paži pana Argentonu svírá pevněji, než by měla, ale nedokázala si pomoci.

„Rod Argentonových býval docela početný. Před sto lety bylo v domě plno. Obávám se, že teď může působit prázdně a zároveň smutně zanedbaně. Jen těžko se nám daří najít spolehlivé služebnictvo.“

Došli k úpatí kopce a přes rovnou travnatou plochu zamířili ke vchodu do domu. Sophie nedokázala odtrhnout pohled od ponurého sídla. V plné podobě by mohlo vyskočit z jedné z knih o mytologii, ze kterých mívala v dětství noční můry. Boky domu zakrývaly lomené pilíře a gotické balustrády a vysoko ve zdech se klenula okna typická pro kostely. Jako by ho postavil nějaký vyšínutý architekt. Místo aby byla stavba rovná a pečlivě uspořádaná, v podivných úhlech z ní vystupovaly různé výčnělky a prostory.

Na schodišti, které vedlo ke vchodovým dveřím, čekaly postavy. Sophie jich napočítala více než dva tucty. Nechápal, kdo jsou a proč tam postávají, dokud se nepřiblížila natolik, aby viděla, že na sobě mají uniformy.

Služebnictvo. Svolal je pan Argenton, aby mě přivítali? Předpokládám, že teď jsem jejich nová paní, že?

Když Sophie a pan Argenton došli ke schodům, personál se uklonil. Usmála se na ně, ale všichni klopi-li pohled na kamennou zem. Až na poslední z nich, mladou služebnou, která zvědavě zvedla oči, když ji Sophie mýjela.

Pan Argenton provedl Sophii vysokými lomenými dveřmi do domu. Měla dojem, jako by prošla velkou tlamou a vstoupila do břicha netvora. Hala byla rozlehlá a tmavá, přestože na stěnách visel tucet lamp. V zadní části místnosti

rozeznala obrovské schodiště vedoucí do prvního a druhého patra. Strop se jim klenul vysoko nad hlavami.

Sophii se po hrudníku rozlil chlad. Neuvědomila si, jak prudce tiskne panu Argentonovi paži, dokud jí ruku nepřekryl dlaní s tichým: „Má drahá.“

Okamžitě ho pustila a podařilo se jí usmát, i když se ze všech sil snažila nadechnout. Dům působil víc než jen skličujícím dojmem. Naprosto zdrcujícím. Dokonce i vzduch uvnitř se zdál těžší.

Z opačné strany místnosti se k nim blížily tři postavy – muž, skoro stejně vysoký jako pan Argenton, ale silnější postavy, a žena v drahých hedvábných šatech krvavě rudé barvy. Mezi nimi stála vytáhlá dívka s pochmurným výrazem ve tváři.

Rodová podoba byla tak výrazná, až to působilo zvláštně. Všichni tři měli bledé protáhlé tváře, uhlově černé vlasy a tmavé oči. Dáma, teta pana Argentona, byla jediná, jejíž tvář si zachovala barvu. Její rty byly tak rudé, že ladily s jejími šaty.

„Sophie, rád bych vám představil svoji tetu a strýce, pana Garretta Argentona a Rose Argentonovou, a jejich dceru Elise.“

KAPITOLA ŠESTÁ: Oblíbený výhled

Usmívej se! Křičel na Sophii hlas v její hlavě. Nevěděla, jestli se jí na tváři podařilo zformovat ten správný výraz. Věděla jen, že ji dělí půl minuty od okamžiku, kdy se zhroutí na mramorovou podlahu.

Rose k ní přistoupila a natáhla obě ruce, aby v nich sevřela Sophii. Roztáhla krvavě rudé rty a odhalila tak bílé zuby. Přitiskla se na Sophii, aby ji políbila na obě tváře v nechtěném aktu důvěrnosti. Kůže, která se dotýkala její tváře, byla chladná. Sophii přeběhl po zádech mráz.

„Vítejte v Northwoodu, má drahá,“ řekla Rose. Promluvila tichým a hrdelním hlasem, ale vyslovovala stejně dokonale jako její synovec. Usmívala se, ale něco v jejích očích jako by nebylo úplně v pořádku.

Ustoupila, její místo zaujal manžel a sevřel Sophiiinu ruku ve svých. Jeho knír jí trochu připomínal strýcův, ale tím veškerá podobnost končila. I když se na ni usmál, poznala, že je to pro něj zvláštní a nepřírozený výraz. Nepromluvil, rychle pustil její ruku a vrátil se vedle manželky.

Elise se uklonila a Sophie její gesto opětovala. Na rozdíl od svých rodičů se Elise neusmála. Kolem očí, které se zdály být pro její obličej příliš velké, měla tmavé kruhy. Vlasy si splekla do pevného copu. Skromně působící, ale přesto drahé šaty jí obepínaly hubenou postavu a byly vhodné pro dítě, jemuž do dospělosti chybělo jen pár let.

„Vybral sis dobře, Josephe,“ řekla Rose a obrátila se na pana Argentona. „Je docela hezká.“

Bylo to řečeno jako kompliment, ale od Rose to vyznělo spíš jako odsouzení. Rose byla vším, co výraz *hezká* nedokázal obsáhnout. Byla elegantní, kultivovaná a okouzlující tím způsobem, o jaký usilovala městská smetánka. Sophiina rodina byla považována za relativně bohatou, ale Rosiny šaty zahanbily celý Sophiin šatník. Něco na držení jejího dlouhého krku, vysokých lícních kostech, rovném nose a na tom, jak jí hedvábné černé vlasy dokonale držely v propracovaném účesu, Sophii napovídalo, že Rose mohla být v jiném životě královnou.

Pan Argenton neodpověděl.

„Nepochybně jste po cestě unavená,“ řekla Rose Sophii a už se obracela k odchodu. „Nechám Josepha, aby vás doprovodil do vašeho pokoje. Připravila jsem ho pro vás a doufám, že se vám bude líbit. Večeře se podává přesně v sedm. Neopozdíte se.“

Sophie se znovu chytila pana Argentona za paži. Měla pocit, jako by proplouvala nějakým snem. Doléhala na ni tíha haly, dusila ji a v uších jí šumělo. Pan Argenton ji odvedl k velkému schodišti na konci haly. Vrávoravým krokem vystoupila na první schod.

„Jste v pořádku, drahá?“

Slova byla něžná, ale jeho hlas zůstal chladný. Sophie sama sobě nevěřila, že by dokázala promluvit, a tak pouze přikývla. Soustředila se, aby měla na zbývajících schodech nohy pod kontrolou.

Napočítala jich šedesát. Minuli první patro a schodiště opustili až v místě, kde se otevíralo do dalšího podlaží. Nalevo a napravo od nich se táhly široké chodby, ze kterých vedlo nespočet dveří a dalších chodeb. Pan Argenton ji nasměroval doprava.

„Kolik je tu pokojů?“ zeptala se Sophie a jí samotné zněl vlastní hlas slabě.

„Dost,“ odpověděl pan Argenton.

Čím hlouběji do domu se nořili, tím temnější se zdál. Tapety v sytě červené a zlaté barvě působily naprosto dekadentně. Sophie si uvědomila, že se za nimi ozývají další kroky, a ohlédla se přes rameno. Komorná, ta mladá, která se odvážila zvednout oči, když ji Sophie mījela na schodech, je poslušně následovala.

Pan Argenton je vedl dál a tolikrát odbočil, že Sophie začala přemýšlet, jak si vůbec zapamatuje cestu zpět. Došli na konec chodby, kde na ně čekaly velké tmavé dveře.

„Tady bude váš pokoj,“ řekl a stiskl kliku. „Tradičně patří paní domu. Je z něj nejkrásnější výhled.“

Když se otevřely dveře, Sophie zadržela dech. Pokoj byl velký a bohatě zařízený. V krbu plál oheň a jeho zlatavá záře se rozlévala po posteli s nebesy, vyřezávaném sekretáři, skříní a křeslech. Tapety se složitým zlatým vzorem na břidlicově modrém pozadí sice její pohled konejšily víc než tapety na chodbách, ale přívětivější dojem nevolávaly.

Pak Sophie uviděla okno. Zabíralo velkou část protější stěny a bylo tak široké, že se domnívala, že kdyby roztáhla ruce, nedokázala by se dotknout obou konců. Sahalo vysoko a u stropu se stáčelo do několika oblouků. Saténové závěsy tmavě modré barvy byly roztažené, aby nebránily výhledu na okolní svět. Sophie sotva rozeznávala špičky stromů, jejichž siluety se rýsovaly v posledních momentech západu slunce.

I když už venku padla tma, věděla, že její manžel nepřeháněl. Výhled bude velkolepý.

„Jak se vám líbí?“ zeptal se pan Argenton. „Rose pro vás nechala vybrat nábytek a doplňky.“

„Je to nádhera. Děkuji.“ Navzdory okázalosti Sophie nemohla popřít, že je pokoj zařízený vkusně.

Pan Argenton ustoupil stranou. Komorná vstoupila do místnosti za nimi a uctivě se uklonila. Pískově hnědé vlasy měla zjevně pečlivě upravené, ale několik pramenů se uvolnilo a vlnilo se jí kolem obličeje.

„To je Marie,“ představil ji pan Argenton. „Najal jsem ji ve vesnici jako komornou paní domu. Je němá, ale pokynům dobře rozumí a je pracovitá.“

Němá? Sophie se na pana Argentona znepokojeně podívala.

Zvedl obočí. „Nebo můžeme najmout jinou komornou, pokud byste chtěla.“

„Ne, ne, jsem si jistá, že svoji práci zvládne skvěle. Ráda vás poznávám, Marie.“ Nemohla to říct před dívkou, zvláště když se zdálo, že se jí snaží ze všech sil vyhovět, ale Sophii manželova volba zneklidňovala. *Proč němá dívka? Existují snad věci, které nechce, aby mi řekla?*

„Nechám vás, abyste se mohla převléknout,“ řekl pan Argenton. „Do večere zbývá ještě půl hodiny. Pár minut před sedmou na mě můžete zavolat, kdybyste potřebovala pomoc najít cestu dolů.“

Uklonil se a odešel. Sophie počkala, až jeho rázné kroky utichnou, a teprve pak si vydechla. Otočila se zpátky do pokoje, teď už poměrně klidná, a uviděla svá zavazadla úhledně srovnaná u nohou postele. *Jak se jim podařilo dostat je sem tak rychle? V hale jsem se zdržela jen pár minut.*

Sophie otevřela jeden z kufrů, aby našla večerní šaty. Slyšela, jak Marie při pohledu na hedvábí, krajky a satén hlasitě zavzdychala. Sophie vytáhla šaty sytě zelené barvy

a protřepala je, aby se ujistila, že se během cesty nepomačkály. Koutkem oka sledovala Marii. Komorná postávala opodál, ruce sepnuté před zástěrou, a oči jí při pohledu na šaty zářily. „Marie,“ začala Sophie opatrně, „sloužila jsi předtím často jako komorná?“

Dívka zakroutila hlavou.

„Nyní poprvé?“

Přikývla.

„Pracuješ u Argentonových už dlouho?“

Další zakroucení hlavou

„Tak to tedy bude nové pro nás obě.“ Sophie se přinutila k úsměvu a podala šaty své pomocnici.

Pan Argenton jí dal služebnou, která kromě toho, že byla němá, podle všeho ani nic nevěděla o domě nebo rodině. Pokud chtěl skrýt nějaká tajemství, přistupoval k tomuto úkolu mimořádně důkladně.

Děláš ukvapené závěry. Marii mohl najmout s těmi nejlepšími úmysly. Možná bylo v domě stávajícího služebnictva příliš málo na to, aby se jedna osoba současně stala mou komornou. Nebo se možná pan Argenton domníval, že budu spokojenější s někým, kdo je tu také nový.

Tak či onak, Sophii se komorná líbila. Byla rychlá a zdálo se, že se snaží ze všech sil vyhovět. A její hnědé vlasy a modré oči působily v potemnělé budově nápadně nepatříčně... což přesně kopírovalo pocity, jaké prožívala Sophie.

Jakmile si oblékla šaty, Marie ustoupila, zatleskala a na tvářích se jí objevil široký úsměv. Sophie ocenila povzbuzující gesto a úsměv jí oplátila. „Myslím, že bych chtěla být před večeří pár minut sama, prosím. Děkuji, Marie.“

Marie udělala pukrle a odešla z pokoje. Sophie se sesunula na okraj postele. Měla pocit, že ji tíha náhlého ticha snad zadusí.

KAPITOLA SEDMÁ: Červené dveře

Sophie se několik dlouhých minut nehýbala. Soustředila se jen na své ruce, které se jí nepřestávaly trást. *Paní Northwoodu*. Ten titul měl patřit Rose, která ještě před Sophiiným příchodem tento úkol jistě zvládala s velkou noblesou.

Proč si mě vzal? Opravdu si dokázal představit, že sem zapadnu? Že mi bude na Northwoodu záležet tak, jak záleží jemu?

Sophie se postavila a přešla po pokoji. Nohy se jí bořily do hlubokého koberce. Dobře rozdělaný oheň vrhal stíny na stěny. Sophie se přistihla, že stojí před oknem a dívá se ven do neproniknutelné tmy. I z dálky slyšela les. Sténající stromy pod nápory větru ohýbaly obrovské černé kmeny a škrábaly větvemi o sebe.

Sophie se zachvěla a odvrátila se. Její pozornost upoutaly dveře u druhé strany postele. Přistoupila k nim. Otevíraly se do druhé ložnice. U protější stěny stála velká postel a v sekretáři byly uloženy holicí potřeby a hřebeny. *Patřily panu Argentonovi*.

Pokoj byl bezvadně čistý. Oheň ještě nehořel a vzduch byl chladný, téměř mrazivý. Sophie nechtěla narušovat

manželovo území, proto se vrátila a pevně za sebou zavřela. Ve dveřích nebyl zámek.

Otočila se ke krbové římse, na které stály hodiny a plynule se blížily k sedmé. Do večere zbývalo ještě deset minut, ale Sophie se rozhodla, že první večer přijde raději dříve než pozdě. V zrcadle si zkontrolovala vlasy. V kontrastu s tmavými stěnami vypadaly ještě bizarněji než obvykle. Pak si vzala jednu z lampiček, vyšla z pokoje a zavřela za sebou.

Chodbou, dokud se nerozdělí, a pak... doleva, myslím?

Při příchodu byla tak rozrušená, že si nezapamatovala cestu, ale sledovala hlavní chodby a doufala, že ji jedna z nich nakonec dovede ke schodišti. Chodby domu byly matoucí a nezdálo se, že by podléhaly nějakému řádu. V jednu chvíli se ocitla na schodišti pro služebnictvo a musela se vrátit.

Pocit úzkosti sílil a Sophie zrychlila tempo. Dům jí skutečně připadal jako bludiště. Tapety, všechny červené a zlaté, ji mátly. *Neprošla jsem už jednou kolem těch dveří? V jakém křídle to jsem?*

Sophie zabočila do jakési hlavní uličky a naskytl se jí zvláštní pohled. Chodba byla sice dlouhá, ale nevedly z ní žádné dveře. Na rozdíl od zbytku domu stěny zdobily černé a zlaté tapety. Na konci chodby byly jediné dveře, dost široké na to, aby jimi prošli dva lidé, a sahaly téměř ke stropu. Byly natřené zuřivě rudou barvou.

To jsou ale výstřední dveře. Co je za nimi?

Sophie se vydala strohou chodbou a zvědavost jí z hlavy vytěsnila večeri. Zdálo se jí, že slyší nějaké zvuky – šelestění podobné tomu, jaké vydávají stromy, doprovázené šepotem. Jako by na ni někdo volal a pobízel ji, aby šla dál. V tlumeném světle svíček se leskla černá klika dveří a Sophie po ní fascinovaně sáhla.

„Jdete nesprávnou cestou,“ ozval se hlas a Sophie sebou trhla tak, že se plamínek v lampičce zatřepotal. Otočila se